

Václav Petrák / Jan Palička

SEŠÍVANÉ SRDCE

xyz

Sešívání srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Václav Petrák, Jan Palička
Sešívání srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Václav Petrák / Jan Palička

SEŠÍVANÉ SRDCE

PŘEDMLUVA

Byl to zvláštní den. Rozporuplný. Zprvu mizerný, zamračený, později nudný a lehce apatický.

Nakonec nekonečně šťastný.

První máj 1996, slávistické lásky čas.

Dopoledne jsme dostali trojku v Drnovicích, což je nenápadná vesnička, na kterou hned navazuje Vyškov. Dnešní děti – a já jim to pochopitelně nijak nezazlívám – budou o té dědině na jihu Moravy vědět sotva. Ovšem za časů, kdy moje Slavia vstávala z popela, se v maličkých Drnovicích hrávala fotbalová liga.

Ta první.

A my tam rupli 0:3.

Přitom jsme mohli oslavit titul, první od roku 1947.

Já se zrovna v tom roce narodil, přesně na Štědrý den, takže titul jsem nezažil ani jeden. Ani jako batole. Ani jako teenager. Ani jako dospělý chlap.

Chápete to?

Jsem snad prokletý?

Copak to Slavia nikdy nedokáže?

Klub trenéra Maddena, brankáře Pláničky, pánů střelců Bicana, Koška, Puče, Kopeckého, Bradáče, klub báječného rodu Veselých, klub Hildebrandta, Segmüllera, bratří Herdů, Lály, Knoflíčka, Kuky nebo Patrika Bergera.

Krásná Slavia, moje druhá životní láska.

Už před válkou, to jsme ještě hrávali na Letné naproti Spartě, si sešívané dresy zamíloval můj táta. A já tu jeho vášeň zdědil.

Viděl jsem Slavii padat, nabírat dech a padat ještě níž. Viděl jsem Slavii mátožnou, odvážnou i trapnou. Viděl jsem Slavii beznadějnou. A pak jsem byl u chvíle, kdy se Slavia vrátila tam, kam patří – na vrchol.

V šestadevadesátém jsem v klubu dělal kustoda, děvečku pro všechno. Byl jsem jedním z nenápadných kamínků, které potřebuje každý klub k tomu, aby mohl být úspěšný. Prvního května, cestou z Drnovic do Edenu, jsme zprvu úspěšní nebyli. Prohrané návraty po nekonečné dálnici D1, kterou ještě zdaleka nerozkopali tak jako dneska, bývaly za trest. I tehdy by se mrzutost dala krájet. Sestava s Karlem Poborským, Radkem Bejblem, Honzou Suchopárkem nebo Vládou Šmicerem, mými velkými kamarády a budoucími ikonami českého fotbalu, měla ten úkol zvládnout. Přepsat historii!

Mužstvo, které o měsíc dřív bojovalo o finále Poháru UEFA proti Zidanovi, dostalo facku, až to mlasklo.

Naštěstí byl fotbalový pánbůh milosrdný a nenechal nás trpět dlouho.

*Rok společné práce. A výsledek
v podobě jednoho nekončícího
rozhovoru si můžete přečíst.*

Zrovna jsme startovali od benzinky u Velkého Meziříčí, kde bývala na dé jedničce naše tradiční zastávka, když se z reproduktorů Českého rozhlasu ozval nesmrtelný pořad S mikrofonem za sportem: „Ladislav Lhotský.“ Krátkým kulometem svých slov následně vylíčil, co se přihodilo: „Hráči sestupujícího Uherského Hradiště korunovali mistra! V nejlepším výkonu jara dokázali porazit Sigmu Olomouc.“

Pardon, cože?

My jsme mistři?

My jsme mistři!!!

A teď, máte-li chuť, zvu vás na exkurzi do sešivaného srdce.

Váš Václav Petrák

CO KDYŽ TO ZASE NEKLAPNE?

Exkurze může začít, Václave. Slavia od roku 1996 prožila turbulentní a překvapivě nestálou éru. Nestala se královnou českého fotbalu, byť na přelomu tisíciletí dvakrát za sebou vyhrála titul. Pak se nebezpečně svezla dolů, a dokonce málem zbankrotovala. Zato teď je zase top: mistr ligy 2019, 2020, 2021.

Protože teď je na ten krok připravená. Mentálně a samozřejmě finančně. Obdivuju tým, který Slavii zase dává smysl. Kéž by ta série pokračovala donekonečna.

Za vašich časů to taky vypadalo fajn. Jaké to bylo tenkrát poprvé?

Řidič našeho autobusu Zdeněk Ineman byl kovaný spartan. Hrával hokej, v dorostu mu vyrazili přední zub a celý život pak měl stříbrnou náhradu a přezdívku Zub. Odchovala nás stará Štvanice, kterou už zbourali. Tam, kde v současnosti stojí centrkurt, tam jsem se v porodnici narodil. Naproti přes ulici, dole u Vltavy, byl zimní stadion, vedle kavárna, ohřívárna, vinárna. Pozor, kavárna Zimní stadion bývala vyhlášenou značkou nejen pro Pražáky.

Na ledě se klidně vystříдалo pět pražských týmů: Spartak Praha Motorlet, Tatra Smíchov, Sokolovo, ÚDA Praha a Tankista Praha. Rok čtyřiapadesát. Slavia hrávala v neděli odpoledne druhou ligu a já chodil do druhé třídy. Pořád to mám před očima.

Co přesně?

Snad všechno, co se na Štvanici odehrálo. Třeba čtyři světové šampionáty. Jedenáctého února 1955 se odsud vysílal první přímý přenos v Československu na třech kamerách, které snímaly celé kluziště. V roce 2000 se rozhodlo, že se stadion Štvanice zařadí mezi kulturní památky, a za jedenáct let ho demoliční četa srovnala se zemí. Tak dlouho chátřala, až zmizela úplně.

Ten smutný příběh bohužel známe. Leckdo tvrdí, že Štvanice chátřala úmyslně, aby na jejím místě mohl vyrůst hotel. Ale co se tam dělo, když jste byl kluk?

Když se konaly mezinárodní zápasy, bývaly beznadějně vyprodané. Na holešovické straně Hlávkova mostu, odkud jsme s tátou přicházeli, lidé loudili o lupeny: „Nemáte lísteček? Prosím, lísteček.“ Bohužel, ke vstupenkám jste se nedostali, pokud se nekoupily předem. A divíte se? My tehdy vlastně žádnou jinou zábavu neměli, proto jsme se všemožně snažili, abychom byli u toho.

Viděl jsem třeba švédský klub IF Leksand a další půlrok o tom vyprávěl spolužákům, kteří lístečky nesehnali. Štvanice, to býval můj chrám. Ze sportovních mačů mám desítky zážitků, které už mi nikdo nevezme. Za každým mi před očima blikne nápis, který byl bílou křídou napsaný u vchodu do kavárny: „Hraje orchestr Boba Šmidrkala a zpívá Marie Weberová.“ Snad se mi nebudete smát, je to přece jen zvláštní vzpomínka. Kavárenská muzika se mi prostě vždycky líbila.

Smát se určitě nebudu, jen jsme zapovídali ten autobus, který se vracel z Drnovic.

Zub dal na benzince zpátečku a pronesl: „Teď je váš čas, pánové!“ Musel tušit, co se stane. Mít mobilní telefony, které teprve začínaly, tak na předchozích benzinkách nakupujeme bedny šampaňského do foroty. Místo toho jsme museli čekat. Hráči vevnitř, u otevřených dveří autobusu pak trenéři Pepa Pešice s Frantou Ciprem, já a masér Bobby Zlámal.

Reportér Lhotský komentoval: „Olomouc se sice ujala vedení gólem Balcárka za faul v pokutovém území, ale v jedenácté minutě střídající Jiří Pecha vyrovnal a po Pechově centru vstřelil v jednaosmdesáté minutě Michal Kolomazník vítězný gól.“

Rádio šlo pořád na plné pecky, ale my už to nevnímali. Jen jsme po sobě venku skákali.

Přitom první květen 1996 začal mizerně. Drulák, Veselý a Lasota rozstříleli Slavii jako řešeto.

Měli jsme protažené ksichty, to přiznávám bez mučení. Seděl jsem vedle střídačky u Honzy Stejskala, naší brankářské jedničky, který měl vyhozené rameno, takže nemohl chytat. Koukal jsem na hřiště a nechápal, co se děje. I Honza, flegmatik non plus ultra, se drbal na bradě, protože to byl opravdu divný a nečekaný výbuch, byť Drnovice nakonec uhrály slušný pátý flek.

*Tak jsme první, no a cööó!
Rok 1996.*

adidas

78

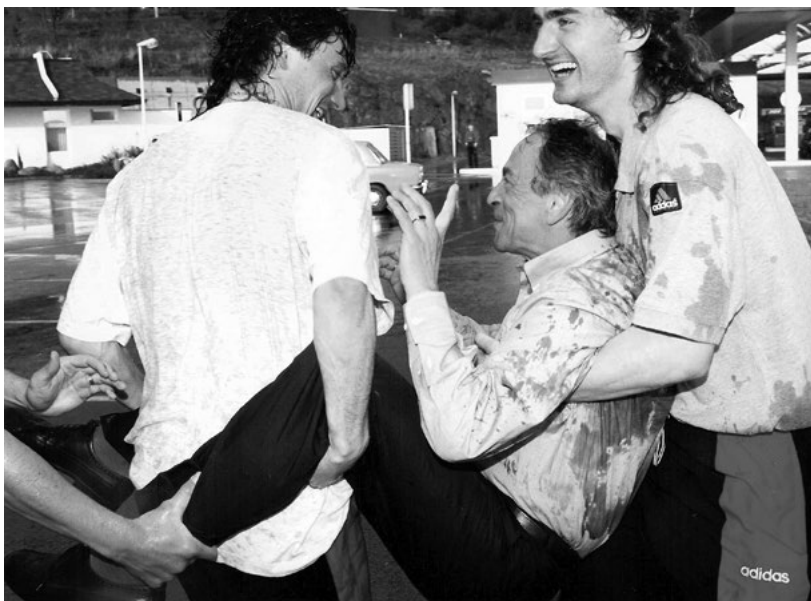

Zapochyboval jste?

Slavia devětačtyřicet let nevyhrála titul! To víte, že hlavou bleskne: „Do háje, co když to zase neklapne?“ Šestka k nám byla nemilosrdná v letech šestašedesát i šestasedmdesát, kdy jsme titul dvakrát probendili o jediný bod. Jak si mám být jistý v roce šestadevadesát? Trenér Cipro, slávista až za hrob a taky ročník sedmačtyřicet, to vnímal úplně stejně: „Teď, nebo nikdy!“ Sešívané prokletí zlomíme za každou cenu.

Co Stejskal, spartan jako řemen, který měl titulů už sedm? Vy spartány nemusíte.

Pozor, Honza přestupoval do Anglie jako spartan, do Prahy se po čtyřech letech vracel v sešíváném. Otočil se na mě, uviděl v mých

Umíte plavat, trenéře? Koupel čeká i na Františka Cipra.

očíh nervozitu a nenuceně povídá: „To dotáhneme, Václave!“ A já pochopil, že se nejspíš třesu zbytečně. Ještě jsme měli tři mečboly, s Hradcem, Brnem a Libercem, cesta na trůn byla zametená a potažená červeným kobercem. Ale to víte, když jste jednou a navždy slávista, hodí se, abyste byl pořád na pozoru.

Nakonec pomohlo rádio.

Náhoda je blbec. Zastavili jsme, abychom protáhli záda, koupili si horalky nebo žvýkačky proti nudě, a za pár minut jsme zažili něco, o čem se vám ani nesní. První titul nic nepřebije. Ani jsem si nestačil uvědomit, co se stalo, a všude kolem už se lepilo rozstříkané šampaňské. Kluci vyskákali z autobusu, div si nezpřelámali nohy. Křičeli,

Velký šéf a největší louže.

zpívali, objímali se, některým – a nebudu jmenovat, protože se to nehodí – ukápla slza.

STOJÍ TRAKTOR, JE TO ZETOR

Aby si čtenáři mohli udělat představu, tak sedíme přímo v Edenu. První patro na pravém křídle stadionu, kde mají kancelář zaměstnanci klubového muzea. Komůrka za vstupními dveřmi, kde jste pánem vy, nemá ani okno, zato tu voní historie. Dojímají vás fotky z benzinky, ve kterých při vyprávění listujete? Všichni jsou šťastní jako sluníčka, motají se kolem vás fanoušci a všude kaluže.

Než jsme tam zabrzdili, vyvalil se z nebe vodopád. Průtrž mračen, že stěrače nestíhaly. To si zpětně říkáte: „Asi předzvěst, že nás přijímá samo fotbalové nebe.“ V ten moment bylo všechno dovoleno. Vladimír Leška, náš šéf, se najednou koupal v té největší louži u vysokého rantlu, kam steklo nejvíc vody. Pachatelé toho podlého činu už se asi nenajdou, ale mám takový dojem, že se hodně angažoval Karel Poborský. A pak už to šlo ráz na ráz. Jak se to píše ve Švejkovi: „Vinej, nevinej, berte to po řadě!“ Jak v louži skončil první, už to bylo k nezastavení. Jen trenér Cipro létal vzduchem.

A pak?

Cestou jsme stavěli ještě na třech pumpách, doplňovaly se zásoby. Množila se kolem nás auta fanoušků, před Benešovem jsme rozdali druhou sadu dresů, a jak jsme se blížili ku Praze, už to bylo

velké procesí. V Edenu na nás čekalo nadšené osazenstvo. Trávníkáři, údržbáři a pochopitelně starý traktor Zetor, který nemohl chybět.

Stal se symbolem oslav, snad všichni hráči se na něm vyfotili.

Dřív, než se v Edenu zrušila atletická dráha, drtil škváru. Zapřáhl se za něj válec, který utemoval trávu nebo ji bodáky provzdušnil. Byl to inventář Slavie. Jako si milenci dávají rande pod koněm u sochy svatého Václava, my jezdili oslavovat k traktoru, který většinou stával zaparkovaný u vestibulu.

Mistři na traktoru.

Traktor na konci roku 2020.

Kam se ztratil?

Stojí zaparkovaný pod stříškou u atletického stadionu Slavie. Na fotkách vypadá mohutně, zato ve skutečnosti je to jen úzký pinda. Když jsem ho nedávno úplnou náhodou našel, poznal jsem ho jenom díky samolepkám, které kluci nalepili na okna. A protože se píše rok 2021, silně pochybuju, že by měl technickou.

S dnešní Slavií, která kráčí od titulu k titulu, by byl takový traktor v oslavném záprahu, zatímco v šestadevadesátém to byl ojedinělý záchvěv.

Ale krásný, nezapomenutelný. Když zavřu oči, vidím třeba Vencu Wintera, našeho třetího gólmana, který slavil jako o závod: „Tohle si musím užít. Je to poprvé a možná naposledy.“

Měl pravdu.

Za Slavii neodchytil jediný ligový zápas, to až potom za Lázně Bohdaneč. Dneska je tomu klukovi pětadvacet, pořád je zarostlý a pevně věřím, že se cítí jako echt slávista.

PRVNÍ STÍŽNOST

Málokdo je slávista jako vy, Václave.

Do kolika let může být člověk zarytým fanouškem? Do pětadvaceti? Do třiceti? Oženíte se, máte děti, přirozeně se vám přeházejí priority. Celoživotních bláznů, kteří by nedělní odpoledne v parku nebo v kině vyměnili za nerváky v Edenu, není tolik.

Třeba jsem pořád nepochopil, proč na další zápas s Hradcem, který měl být grandiózní oslavou titulu, přišlo jen osm a půl tisíce lidí. Čekal jsem full house, vyprodáno, ausverkauft. Prostě napráskaný Eden se vším všudy. I když jsme o gól vyhráli, já seděl jako opařený a divil se, že není hlava na hlavě. Titul po půlstoletí? Sláva veliká? V Anglii nebo Německu je lidem šumák, co se děje kolem, chodí na fotbal bez ohledu na soutěž nebo na počasí.

To je poprvé, co si stěžujete.

Protože mě to nemile zaskočilo. Oslavy byly krásné, o tom žádná, ale dokonalost tomu chyběla. No co, nenecháme si přece zkazit největší zážitek. Na konci května nám dokonce gratuloval prezident Havel. Objevil se při slavnostním večírku na Žofíně, upil z třetinky piva a každému z nás pogrataloval. Pan prezident, prezident s velkým P, kromě jiného řekl, že v uplynulém půlstoletí měla Slavia smůlu, protože se přálo spíš jiným klubům, daleko protežovanějším.

Měl pravdu?

Pochopitelně. Slavia byla symbolem buržoazie, první republiky. Komunistům překázela. To ze mě nemluví uraženost, zapšklost nebo naštvání, to je holý fakt. Československou ligu pravidelně vyhrávala Dukla a později Sparta. Osmkrát se dostalo na Slovan Bratislava, pětkrát na Trnavu, třikrát vyhrál Baník Ostrava. A to není všechno.

Pan Prezident a pan Střelec.

Historici by hned dodali, že...

Já se řadím spíš mezi historiky-amatéry. Inter Bratislava v roce 1959, tehdy jako Červená hvězda. Hradec Králové v šedesátém, Zbrojovka Brno pod panem Masopustem v roce 1978, Bohemka pět let poté, a dokonce Vítkovice.

Pamatuju, rok 1986. Byla to senzace.

Slavia skončila pod trenérem Jarešem šestá. S Mírou Beránkem, Karlem Jarolímem, Jirkou Jeslínkem, s Kubíkem a Knoflíčkem. Měla velmi solidní mančaft, jen nebyla připravená. Pořád ještě ne. Ani deset let poté, kdy vyhrála titul. Ani dvacet let poté, kdy vyhrála dokonce dva tituly v řadě.

PRVNÁČEK, FRONTY A KŘÍDLA VLASTI

Poslyšte, neměl jste někdy kacířské myšlenky, že nefandíte tomu správnému klubu? Vaše sešívané srdce muselo trpět.

Proto si tolik vážím roků, kdy je dobře. Vyrůstal jsem ve Veletržní ulici v Holešovicích, deset minut pěšky od stadionu Slavie. Tehdy ještě Sparta i Slavia měly stadiony na Letné. Sportovní novinář Maxim Boryslawski ve své knížce Česká ulička přesně popisuje, co znamenala Letná pro Prahu a pro fotbal. Kde byla jaká zákoutí, jak a podle čeho se posuzovalo rozhraní ulic, kdo komu fandil a proč. U Vodárny to bylo od roku 1897 naše, sešívané. Dvě hřiště s obyčejnou dřevěnou boudou, ve které se páni fotbalisti převlékali. Dveře na petlici. Nevím, kdo měl klíče, ale všechno fungovalo.

Honzové, moji kapitáni. Stejskal a Suchopárek s pohárem pro mistry.

Zatímco Sparta na Letenské pláni zůstala, Slavia se musela přestěhovat.

Komunisti rozhodli, že náš nový stadion ustoupí šerednému pomníku pro Stalina, kterému třeba Jan Werich říkal tlačénice. Za diktátorem se srocoval pracující lid od kolchoznice až po rudoarmějce a na Letné se tomu přezdívalo Fronta na maso. Pořád bychom si měli připomínat, že jak se dnes nad Čechovým mostem houpe metronom, stála tam mnohatunová žulová socha s jedním z nejhorších masových vrahů dějin. Navrch s děkovným heslem: Svému osvoboditeli – československý lid.

Už jako mrňous jsem měl fronty zafixované jako zlo. Jako něco, co překáží a ubližuje. V červnu vyhlásil prezident Zápotocký měnovou reformu čili fakticky státní bankrot. Kam jsem se kouknul, tam byly fronty. V jedné z nich jsem s maminkou strávil přes půl dne, než nám vyměnili staré peníze za nové v nestydatém kurzu pět ku jedné. Těsně před námi stál špeditér se dvěma kufry, ve kterých měl pouze drobné. Umíte si asi představit, jak dlouho trvalo, než je za přepážkou spočítali. V hlavě mi zůstal blok, a než bych měl vystát frontu na rohlík, radši zůstanu hladový do chvíle, než narazím na prázdnější pekárnu.

KDYŽ KAPE ASFALT NA KABÁT

Dynamo versus Křídla vlasti 1:1. Kroniky praví, že jediný slávistický gól vstřelil Josef Bican, kterému bylo čerstvě čtyřicet.

Já vám to nepotvrdím ani nevyvrátím, ze zápasu si toho moc nevybavuju. Snad jen to, co říkal táta: „Svitla nám naděje, Vašíku.“

Jak to myslel?

Že nám snad konečně udělají pořádný stadion. Soudruzi nechali původní tribunu z Letné rozebrat, tři roky ji měli uskladněnou a pak ji převezli do Edenu. Odborníci! Když bylo teplo, na lidi tekla asfalt ze střechy, jak špatně to zaizolovali. Vemte si, že na fotbal se chodilo ve svátečním, takže pánové mohli hned po mači vyhodit obleky. A hřiště? Hruža. Vyrostlo na místě bývalého rybníka, takže podloží bylo absolutně nevhodné. Hlínu, která měla tvořit vrstvu pod trávnikem, si

někdo určitě odvezl na chatu, takže zůstal jen jíl, který nepropouštěl vodu. Ke všemu Slavii zůstal nemalý dluh. Zatímco postavení stadionu stálo přes šestnáct milionů, komunisti nám přiznali kompenzaci šest set tisíc. Mám ten příběh vytáhnout ze šanonů?

Neváhejte, jestli víte, kam sáhnout.

O tom nepochybuje. Vidíte? Přečtu vám krátkou pasáž: „Technický referát přistoupil k vyklizení našeho hřiště. A na výzvu tehdejšího technického referátu Ústředního národního výboru hlavního města Prahy, tlumočenou všem uživatelům pozemků vedoucím technického referátu soudruhem inženýrem architektem Kolátorem na shromáždění u Obvodního národního výboru v Praze 7, přistoupili jsme disciplinovaně k vyklizení našeho hřiště na Letné a dali souhlas snesení sotva dokončené tribuny a jejích objektů, zvláště po ujištění soudruha Kolátora, že všem postiženým budou vybudovány náhradní objekty na jiném místě, takže žádnému nevznikne sebemenší škoda.“

A prdlajs! Pokorná Slavia se poslušně vystěhovala a jako poděkování dostala za uši. Vysmáli se nám do ksichtu. Místo, abychom za rok hráli v nažehlené aréně, což měla Slavia přislíbeno, čekali jsme tři roky na zfušovaný Eden.

Co to hledáte teď, Václave?

Na stroji psaný dopis, který slávistický výbor v polovině padesátých let poslal na všechny možné národní, okresní a obvodní výbory.

SK SLAVIA

podzim 19

Budoucí mistři.

A starý Eden,

jak jsem ho miloval.

PRAHA

1995

Na pěti stránkách rozhořčeně a na tu dobu velmi ostře rekapituluje celou smutnou anabázi včetně vyčíslení do posledního halíře. Když už se totiž komunisti uráčili a po letech slibů postavili stadion, měl tolik vad, že se vám chtělo brečet. S dovolením znovu cituju: „Pošetilcem byl by ten, kdo by se domníval, že převzetím hřiště v Edenu bylo vedení zbaveno všech svých dřívějších starostí o hřiště a nastaly mu pokojné doby. Krutý omyl! Již při kolaudaci stavby byla zjištěna celá řada nedostatků a závad. Svědčí o tom uražené kličky z náhradního materiálu, vybudování kotelny v prostoru, v němž obsluhovati zařízení hazarduje se životem, instalace vodovodu je provedena tak odborně, že jedna oprava následuje druhou, o promáčených zdech a příčkách nemluvě.“

V některých životních etapách muselo být vážně utrpení, že jste měl sešívané srdce.

Být slávista, to je úděl, ne prokletí. Ale bývalo mi ouvej, ne že ne. Když se dvakrát sestoupilo a já musel sledovat, jak nás doma poráží béčko Zbrojovky, tehdy pod názvem Tělovýchovná jednota Spartak Závody Jana Švermy Brno. Slavia, ten nádherný klub s unikátní historií a nesmrtelnými postavami... Klub Bicana. Klub Pláničky. Klub Koška, Bradáče, Puče nebo Kopeckého. Nejednou se moje láska plácala v bažině a smrděla potem i korunou. Strašně mě to štvalo, lamentoval jsem, ale zároveň jsem měl jednu univerzální obezličku, která se hodila všem malověrným: „Všechno to zavinili komunisti. Jdou po nás jako slepice po flusu!“

A šli?

To si pište, i když to pro nás fanoušky zároveň fungovalo jako alibi, kterým jsme si omlouvali, že je Slavia trapná. Tři roky po válce byl založen armádní klub ATK, pozdější ÚDA a pak Dukla. Vzali nám rovnou sedm hráčů bez kompenzace. Prostě je povolali na vojnu a hotovo. Občan Bican, který příliš vyčníval svým uměním a názory, byl převelen do Vítkovic a později musel jako nepohodlný k lopatě. Komunisti nás přejmenovali na Dynamo a vymysleli nám světlemodré dresy s velikým písmenem D po vzoru Dynama Moskva. Vedení stálo za starou belu a táta se hrozil: „Co horšího se ještě stane?“

Vy odpovězte. Liga se začala kopat podle sovětského vzoru, tedy jaro – podzim, a Slavia po roce 1951 sestoupila.

Zdecimovali nás. Pošlapali. Zadupali do země. Stejně jako slavný hokejový klub LTC, který označili za buržoazní a poslali ke dnu. Sešívané dresy nám ukradli. V létě jednapadesát, během ligové přestávky, se jim náramně hodila aféra, kterou rozpoutal jistý Al. Tojnar, dopisovatel Mladé fronty. V Novém Boru se hrál pouťový srandamač, na který dorazili spartáné, slávisti a další. Včetně Vlasty Kopeckého a Antonína Bradáče, což byly naše největší persony. Prostě si kluci ve volném času udělali výlet na přilepšenou. Od vyhlášených sklářů si mohli koupit skleničky za režijní cenu, najedli se, odehráli zápas a tradá domů. Jenže do pražské redakce přišel udavačský dopis, že slávisti hráli načerno, opili se, chovali se nepřístojně a nesocialisticky. Pár dobových citací: „Průběh zápasu nedůstojný reprezentantů.

Na hřišti pobíhalo několik opilých postav. Vystupování a stav hráčů vyvolal mezi slušnými diváky mnoho odporu. Bude třeba celý případ vyřešit a říci hráčům, v jakém stavu nastupuje k utkání sportovec.“

A doba vyžadovala přísné potrestání.

Berete to osobně ještě po tolika letech?

Jistě. Režimu se to hodilo jako záminka, jak Slavii tlouct. Kdo měl zájem do toho šťourat? A proč? Jednalo se o jedenáctku ligo-vých fotbalistů z Prahy. Pánové, povětšinou slávisté, jezdili po venkově a rozdávali radost, jenže z Nového Boru se vrátili se cejchem a průserem. Deset hráčů potrestali, o což se postaral především komunisty dosazený předseda klubu Kolář, který třísknul do stolu: „I kdybychom měli sestoupit do třídy Ň, budeme dodržovat směrnice!“ On byl totiž náměstek ministra zdravotnictví a musel plnit plán minimálně na 250 procent.

S novoborskými partyzány zametli a do podzimní sezony jsme napochodovali s torzem. První zápas na Strahově, přijedou Vítkovické železárny, vyhrávají 3:1 a Bican nám střílí dva góly. Sokol Národní výbor Bratislava, neboli dnešní Slovan, nám vzápětí naložil nedůstojných 6:1. Sice jsme porazili Žilinu 7:3 a začalo se psát, jak se omlazená Slavia zvedá, ale bylo to jen pápěří. Potápěli jsme se a vrchnost měla pré: „Potrestali jsme pakáž. Žádné buržoazní manýry trpět nebudeme, natož abychom je podporovali.“

Kopeckého s Bradáčem, kteří exhibiční přáteláček oživil legřác-kami v roli rozhodčích, doživotně vyloučili z řad Sokola, což byla teh-

dy jediná tělovýchovná organizace v zemi. Kareš, Hampejs a další nesměli rok kopat, nadějného útočníka Fiktuse poslali na nucené práce k pétépákům. Hrůza děs.

Zasloužené tresty hráčům kopané

PRAHA 9. srpna (ČTK).

Jedním z úkolů, které výtýčil další sokolské práci IX. sjezd Československé obce sokolské, je odstranění zbytků nešvarů, které zůstaly v československém sportu, zejména v jeho neilidovějším odvětví — kopané jako přežitek buržoasního nazírání na tělovýchovu a sport.

Krajský výbor Sokola Tyršova kraje se v posledních týdnech zabýval fotbalovými zápasy jednak v Novém Boru 9. července, jednak v Říčanech, Chrudimí a Hlinsku ve dnech 6.—7. července. V Novém Boru nastoupilo proti fotbalovému oddílu domácí jednoty pražské mužstvo s hráči S. Sparta ČKD Sokolovo, S. Dynamo Slavia a S. Železničáři Praha, v druhých zápasech většinou hráči S. Dynamo Slavia, aniž by uvedené jednoty o těchto zápasech věděly. Zápasy byly hrány pod názvy jiných sokolských jednot a došlo při nich k nesportovnímu a nesokolskému chování hráčů pražského mužstva. Ve schůzi 8. srpna projednalo předsednictvo krajského výboru Sokola Tyršova kraje výsledky šetření, uvážilo provinění všech zúčastněných hráčů i činovníků, přihlédlo k dosavadní jejich činnosti, jejich poměru k práci, k lidové demokratické republice i k možnostem jejich nápravy a rozhodlo:

1. Členové Sokola Sandrik, Peříšek a Čapek i člen S. Komunální podniky m. Prahy Müller, kteří zápas v Novém Boru sledovali, a hráči Bradáč a Kopec-

ký (rozhodčí zápasu v I. poločase), kteří byli na hřišti v podnapilém stavu, se vyloučí z řad členů Sokola.

2. Hráčům Karešovi, Šmejkalovi, Žďárskému a Hampejsovi se zastavuje činnost na jeden rok a zbavují se čestné funkce reprezentantů KVS a ČOS na dobu dvou let.

3. Hráčům Trnkovi, Ipserovi, Hemelemu a Zuzánkovi se zastavuje činnost na půl roku a zbavují se čestné funkce reprezentantů KVS a ČOS na jeden rok.

4. Hráčům Bílkovi a Hlaváčkovi se zastavuje činnost na tři měsíce a zbavují se čestné funkce reprezentantů KVS a ČOS na půl roku.

5. Hráčům Menclíkovi, Vlko-
vi a Houškoví se zastavuje činnost na jeden měsíc a zbavují se čestné funkce reprezentantů KVS a ČOS na dva měsíce.

6. Hráčům Brejchovi a Jonákoví se uděluje důtka s výstrahou.

7. Dr. Bidlo, vedoucí sokolského kroužku Energostav, se zbavuje na jeden rok funkce vedoucího kroužku pro nedostatek odpovědnosti v řízení práce kroužku.

8. Výborům závodních sokolských jednot Dynamo Slavia a Sparta ČKD Sokolovo se uděluje důtka za nedostatečnou výchovnou práci v oddílech kopané.

Všechny tresty nabývají platnosti dnem 8. srpna 1951.

Zasloužené tresty lze jen vítat. K celému případu se ještě vrátíme.

Tresty za srandamač v Novém Boru. Zpráva z dobového tisku.

Asi bychom měli vysvětlit generacím, které o Pomocných technických praporech neslyšely. Byly to vojenské útvary, do kterých verbovali mladé, takzvaně nespolehlivé muže na převýchovu.

Prostě Černí baroni. Komunisti se rozhodli, že Slavii vymažou z fotbalové mapy, a skoro jim to vyšlo. Dvakrát jsme sestoupili, topili se v žumpě, ale nakonec jsme ten titul urvali.

TADY BUDEŠ SEDĚT, VÁCLAVE

Můžeme se vrátit zpátky do slavíčího autobusu?

Jak je libo. Cestou do Prahy jsem vysrkal dvě lahvová pívka, koukal z okna a před očima se mi promítal celý ten pozoruhodný film. Jak jsme se Slovanem Bratislava v létě třiašedesát prohráli 0:9 finále Československého poháru. Jak jsme byli na padáka do třetí ligy. Jak jsem stával v koutě a mohl si hlavu ukroutit nad tím, jak můžou za Slavii kopat taková nemehla. Jak jsme pomalu vstávali z popela a já mohl chodit po Praze znovu jako hrdý slávista.

Uteklo půl století od posledního titulu a my vezli do Edenu zlatý grál. Seděl jsem hned za spartánským řidičem a rozjímal. Tady se sluší dodat, že to místo mi přidelil bývalý kapitán Jarda Šilhavý, řečený Šéba. Fantastický chlap, férový a srdečný. Ujal se mě jako nováčka a já mu za to dodnes blahořečím. Před prvním cestou řekl: „Tady za šoféra si sedni, Václave!“ A já tam odeseděl šestnáct let.

Vy máte vlhké oči.

Ta zlatá tečka mi docvakla v Edenu. Připravili nám pohoštění, vzduchem létaly špunty, kluci lezli na traktor a já se jen mlčky kochal krásou. Nestyděl jsem se za slzy tehdy a nestydím se ani teď. Koukal jsem na Frantu Cipra, jak je dojatý. Jeho skvělý a citlivý kolega Pepík Pešice to samé. Bobby Zlámal, masér a trenér brankářů v jedné osobě, jakbysmet. Ti frajeři prožili se Slavíi víc než půlku života, já jim z tribuny fandil, já jim nadával i radil. V půlce sedmdesátých let jsme měli mančaft jako zvon, ale stejně nám titul o bod uletěl. A najednou! Máme titul. MY máme titul.

Kdy se šlo spát?

Věříte tomu, že nevím? Kluci seskákali z traktoru a spěchali na Václavák a do smíchovského klubu Safari. Já lífroval špinavé věci do prádelny. Nebylo kam spěchat, nechával jsem si štěstí pro sebe a pro ten okamžik. Najednou vrávoravým krokem dorazil útočník Robert Vágner, evidentně mohutně slavící. V odpočívárně jeho oči zmerčily televizi a hlava usoudila, že určitě musí běžet přenos, jak jsme mistři. „Tohle musí vidět všichni,“ zavelel a chtěl televizi vyšoupnout oknem na plac za tribunu. Naštěstí se mi povedlo tuhle akci zabrzdit a Vagimu jsem připravil nocleh. Uložil jsem ho na rozkládací sedačku, a když už jsem měl dojem, že spí, Vagi se probral, podíval se na mě a roztomile zamumlal: „Ty jsi na mě tak hodnej.“ Usnul a oslavy pro něj skončily. Abych nezapomněl, do Edenu se nakonec skoro všichni vrátili. Ráno se otevřely poslední lahve šampaňského a unaveně se usínalo.